

[Hanne Reintoft.]

være afhængig af sociale og geografiske placeringer, hvad den jo faktisk er i dag. Vi er derfor også enige i, at decentraliseringen kan blive en vigtig ting for at gennemføre de tanker, som lovforslaget indeholder.

Men når dette positive er sagt, så må vi fremholde, at lovforslaget er en rammelov, og at der som sædvanlig er meget lidt at fylde i rammen. Jeg er så bange for disse rammelove, fordi jeg synes, vi tilsammen i øvrigt har den politiske erfaring, at det giver folk nogle skuffelser og en modvilje mod den politik, der føres, som nok ikke er særlig hensigtsmæssig.

Det kan næppe være praktisk muligt at realisere lovens idé, når der kun er afsat de beløb, der er, oven i købet inklusive de 2 mill. kr. fra den kulturelle fond. Musikrådets oprindelige lovudkast imødeså jo også en merudgift på 7 mill. kr. plus de 2 mill. kr. fra kulturministeriet, så der er altså et ganske stort spring her.

Det fremgår jo af lovforslaget, at man forudser støtte til en lang række foretagender, musikskoler, publikumorganisationer osv. Det er nok utopisk at sammenholde dette med de reelle pengemidler, men vi er enige i bestræbelserne på at skaffe disse pengemidler. Muligheden for, at de forskellige institutioner skal klare sig med lån med statsgaranti, vil vi afvise. Det mener vi ikke kan være rimeligt.

Når vi alligevel vil stemme for lovforslaget, trods dets lidt utopiske karakter og også visse ulemper, som jeg skal komme ind på om et øjeblik, så er det altså, fordi det klart erkender musikken som en menneskelig og social faktor, og fordi vi virkelig mener, at loven i dygtige, energiske og engagerede hænder kan bruges til at presse på frem mod noget bedre, hvis Statens Musikråd og amtsmusikudvalgene energisk bruger dens idé til at fremme de fornødne krav, og hvis forbrugerne virkelig formår at anvende den. Loven kan også, så vidt jeg vurderer hele vores politiske situation, nok medvirke til at bremse alt for svært reaktionære og rabiate angreb på vores kulturliv.

Må jeg derefter sige, at vi synes, at forbrugerne er for svagt repræsenteret i musikrådet. Vi ville gerne have haft 3 medlemmer til at repræsentere amatørorganisationerne og de musikforbrugende organisationer.

Det ville give den folkelige kontrol, vi gerne vil have i alle sådanne love, og hindre faglig egoisme. Det bør også præciseres nærmere, hvordan amtsmusikudvalgene skal sammensættes, med de samme argumenter.

Vi er lidt bekymrede over bemærkningerne om den frivillige undervisning i skolerne, der skal betales af kommunerne, der kan opkræve betaling for denne undervisning. Måske kan ministeren berolige mig, men jeg er lidt nervøs for udvælgelsen af de børn, der får tilbuddet. Loven kræver jo netop, at musikformidling skal være åben for alle, uanset social status. Vi har også ude fra den store verden meget gode eksempler på det meget positive i at starte musikundervisningen i forskolealderen. Man kan nå meget gode resultater, og det skulle måske også overvejes.

Dernæst er vi lidt ængstelige for reglerne om statens 50 pct.s dækning under forudsætning af samme dækning fra amtskommuner og kommuner. Det kan jo betyde, at der politisk i et amt eller en kommune bliver en kulturfjendtlig holdning. Lad os ikke håbe det, men det kan faktisk medføre, at statens tilskud bortfalder. Det forekommer også uheldigt, at fordelingen af udgifterne mellem orkestrets hjemstedskommune og regionens øvrige kommuner skal afgøres ved forhandling, der jo kan give tovtrækkeri og vanskeligheder.

Vi vil også gerne understrege det kollektive i det kunstneriske ansvar.

Jeg vil til slut sige, at den decentralisering, man tilstræber i musikloven, ejer både fordelene og ulemperne, som vi også kender fra andre decentraliseringsforsøg. Vi anerkender — og derfor vil vi støtte det — at der kan opnås en mere tæt og levende kontakt mellem lokale myndigheder og amtsmusikudvalgene, og sidstnævnte kan udøve større pres på førstnævnte end ved en udelukkende central ledelse. Det er indlysende. Specielle lokale interesser, evner, muligheder og problemer kan bedre tilgodeses ved decentralisering. Ulempen bliver nok, at det musikalske niveau kan blive meget uensartet, og at amters og kommuners spædbestrebelselser kan få katastrofale følger.

Vi vil gå til udvalgsarbejdet med samme optimisme, som ministeren fremlægger i fremsættelsestalen, og det er jo ikke så ringe